

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 639/2014-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. novembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť O. L. T., zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Štrbikom, Námestie Slobody 9/22, Prievidza, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 Co 426/2013 z 29. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O. L. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. augusta 2014 doručená sťažnosť O. L. T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 426/2013 z 29. apríla 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol navrhovateľom v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby pred Okresným súdom Prievidza (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 8 C 91/2012. Okresný súd o žalobe sťažovateľa rozhodol rozsudkom sp. zn. 8 C 91/2012 z 18. apríla 2013 tak, že žalobu zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v rámci dražobného konania nedošlo k udeleniu príklepu licitátora, preto v zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“) nebol splnený hmotnoprávny predpoklad konania o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, a to udelenie príklepu, preto žalobu v celom rozsahu zamietol. Sťažovateľ proti predmetnému rozsudku okresného súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.

Sťažovateľ v sťažnosti opisuje, že dôvodom zamietnutia žaloby bola skutočnosť, že *„žalovaná dobrovoľná dražba bola neúspešná, nebol udelený príklep, a teda podľa OS Prievidza ako aj KS Trenčín nebola splnená nutná podmienka konania, ktorou je, hmotnoprávny rozmer sporu ako nutný predpoklad konania súdu“*. V tejto súvislosti sťažovateľ ďalej uviedol, že podľa právneho názoru okresného súdu, ako aj krajského súdu domáhať sa neplatnosti dobrovoľnej dražby je možné len v prípade, ak bol udelený príklep, s čím sťažovateľ nesúhlasí, a takýto výklad sťažovateľ považuje za nesprávny, neudržateľný a vo svojej podstate zakladajúci porušenie jeho označených práv. Argumentuje tým, že hmotnoprávny rozmer sporu v okolnostiach prípadu spočíval v znížení hodnoty predmetu dražby pri opakovanej dražbe (minimálne podanie v ďalšom kole dražby bude nižšie o 10 %), a preto bolo potrebné skúmať, či v okolnostiach prípadu išlo platnú dražbu, aj keď neúspešnú, pretože v opačnom prípade by to znamenalo, že neúspešná, ale platná dražba je

vyňatá z právnej regulácie. Z uvedeného dôvodu nemôže súhlasiť s právnym názorom krajského súdu vysloveným v napadnutom rozsudku, že „až prechodom vlastníckeho práva – príklepom je daný hmotnoprávny rozmer sporu“.

Napadnutý rozsudok krajského súdu považuje sťažovateľ za arbitrárny v rozpore s účelom a zmyslom zákona o dobrovoľných dražbách, pretože podľa jeho názoru aj v prípade neúspešnej dražby, teda takej, kde nedôjde k udeleniu príklepu, môže dôjsť k porušeniu ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách a sťažovateľ môže byť dotknutý na svojich právach. V tejto súvislosti uvádza a argumentuje tým, že v okolnostiach prípadu namietal a mal pochybnosť o tom, či boli splnené zákonné podmienky pre ďalšie zníženie minimálneho podania, čo mohlo mať a malo dosah na majetkové pomery sťažovateľa. V nadväznosti na to namieta, že krajský súd mu neposkytol súdnu ochranu v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, čím malo zároveň dôjsť k porušeniu v sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom v takomto znení:

„1. Základné právo subjektu práva O. L. T., na súdnu a inú právnu ochranu zaručené čl. 46 odst. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 odst. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu Trenčín v konaní sp. zn. 6Co/424/2013 - 144, určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby porušené bolo.

2. Rozhodnutie vydané Krajským súdom Trenčín č. 6Co/424/2013-144 zo dňa 29.4.2014 sa zrušuje a vec sa vracia na nové konanie.

3. Krajský súd Trenčín je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť

ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu. Podstata jeho argumentácie spočíva v námietke arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorým zároveň došlo aj k popretiu účelu a zmyslu ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách, čo sa týka práva domáhať sa neplatnosti dobrovoľnej dražby.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

Námietky sťažovateľa týkajúce sa arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu je potrebné považovať za zjavne neopodstatnené.

Podľa názoru ústavného súdu argumentácia krajského súdu uvedená v odôvodnení napadnutého rozsudku je dostatočná. V žiadnom prípade argumentáciu nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovateľ má na celú vec odlišný názor a s napadnutým rozsudkom krajského súdu nesúhlasí. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že rozhodnutie je dostatočným spôsobom odôvodnené, krajský súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o nároku sťažovateľa, a právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne.

Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, vychádzajúc zo znenia relevantných ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách, že domáhať sa určenia neplatnosti dražby možno len v prípade, ak bol udelený príklep, pričom v odôvodnení napadnutého rozsudku zároveň uviedol, že tie isté námietky, ktoré sťažovateľ

vzniesol v napadnutom konaní, bude mať „možnosť uplatniť v konaní o neplatnosť dobrovoľnej dražby, ktorá splňa podmienky stanovené zákonom, teda na ktorej príklep licitátorom udelený bol, ktoré konanie ako potvrdili aj samotný navrhovateľia v priebehu konania, v konečnom dôsledku vedú“. Inými slovami, argumenty sťažovateľa v prospech neplatnosti dobrovoľnej dražby prednesené v napadnutom konaní budú zachované pre prípad úspešnej dražby, teda takej, kde udelený príklep bude, teda možnosť súdnej ochrany práv sťažovateľa ostane zachovaná. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že napadnutým rozsudkom krajského súdu sťažovateľ nebol pozbavený súdnej ochrany, tak ako to tvrdil v sťažnosti.

Ústavný súd konštatuje, že miera interpretácie aplikovaných na vec vzťahujúcich sa ustanovení právnych predpisov vo väzbe na rozhodujúce skutočnosti prípadu je adekvátne a podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach prejednávanej veci nedošlo k porušeniu označených základných práv sťažovateľa. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v napadnutom rozsudku krajského súdu nezistil. Nesúhlas sťažovateľa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

Ústavný súd považuje úvahu krajského súdu za plne rešpektujúcu princípy spravodlivosti, ako aj zákonnosti a konštatuje, že použitá miera interpretácie dotknutých právnych predpisov v napadnutom rozsudku zohľadňuje jej zmysel a účel.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru samotným napadnutým

uznesením krajského súdu, považujúc ho za arbitrárne a protiprávne, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2014